

FEUILLETON.

WEENSCH E INDRUKKEN

Niettegenstaande de economische en andere misère, waarin Oostenrijk — en Weenen in het bijzonder — is gedompeld, hebben de Weensche tandheelkundigen toch gemeend, het 40-jarig bestaan van de „Verein Wiener Zahnärzte” niet onopgemerkt te moeten laten voorbijgaan, en besloten zij op 10 en 11 September ter eere van dien herdenkingsdag een feestvergadering te organiseeren, waartoe ook buitenlandsche collega's werden uitgenoodigd.

En zoo bevonden wij ons dan die dagen in het mooie, aloude Weenen, dat hoewel geen keizerstad meer en in armoede en ellende geraakt, toch den moed niet heeft opgegeven om de oude positie van „het Parijs van Midden-Europa” weer in te nemen. Daarvan was o.a. de grootsch opgezette „Wiener Messe” een voorbeeld, en ook deze feestvergadering wilde toonen, dat Weenen op wetenschappelijk gebied eveneens zijn oude rechten en plichten hernam, plichten o.a. van gastvrouw.

Gasten waren er welkom, en dat de Hollandsche naam voor de Oostenrijkers een bijzondere klank heeft gekregen, hebben wij vaak ervaren op een wijze die ons verlegen maakte.

Vrijdagavond 9 September was er een feestelijke ontvangst in het hotel Münchnerhof en hadden wij gelegenheid met vele bekende Oostenrijksche en Duitsche collega's kennis te maken.

Zaterdagmorgen werd de vergadering geopend in het Physiologisch Instituut met een rede van den voorzitter, Prof. Dr. Fleischmann, die in groote trekken de lotgevallen schetste van de jubileerende Vereeniging. Vervolgens kwamen de verschillende vertegenwoordigde landen aan het woord, met name, Duitschland, Holland, Tsjecho-Slōwakije, Italië en vervolgens de bevriende medische corporaties.

Voor Holland sprak van Hasselt, op de wijze waarin hij routine begint te krijgen en welke rede een krachtig applaus uitlokte.

De verschillende toespraken getuigden allen van warme sympathie voor het zoo zwaar getroffen Oostenrijk en tevens van het feit, dat men algemeen inzag, dat er weer internationaal gearbeid moest worden, en dat de wetenschap — wier internationaal karakter onbetwistbaar is in het algemeen, en de medische wetenschap, met haar menschlievende taak in het bijzonder — het allereerste en beste middel is, om weder tot vruchtbare samenwerking te geraken.

Daarna begonnen de voordrachten. Naast Oostenrijkers en Duitschers, stond ook een Hollander op het program. Collega B. R. Bakker hield een met aandacht gevolgde en zeer toegejuichte lezing met lichtbeelden over: „Metallographie und Beispiele ihrer Nutzanwendung in der Zahnheilkunde“.

's Middags werd de vergadering voortgezet in het Tandheelkundig Instituut, waar demonstraties werden gehouden.

Om zes uur hield op uitnoodiging van het Gesundheitsamt der Stadt Wien, in het Anatomisch laboratorium Prof. Dr. Kantorowicz (Bonn) een voordracht over zijn bekende inzichten in zake schooltandklinikbehandeling.

Deze voordracht gaf aanleiding tot een interessante discussie, te meer waar zij gehouden werd op speciaal verzoek van Prof. Dr. Tandler (Anatoom), soc. dem. Stadtrat van Weenen, en de goedkoope wijze waarop Prof. K. in Bonn de schooltandklinik leidt (hij behandelt gelijk bekend, de melkmolaren niet) had uit den aard der zaak voor Weenen veel aantrekkelijks, te meer door de heldere wijze waarop Prof. K. aan de hand van feiten en statistieken zijn meening uiteenzette.

De Zondag werd wederom besteed aan voordrachten in het Physiologisch Instituut, en besloten met een maaltijd in het prachtig gelegen Schloszhotel Cobenzl, terwijl de Maandag gewijd was aan een gemeenschappelijke tocht naar de Semmering.

De Dental Depots hadden — tevens ter gelegenheid van de Wiener Messe — een tentoonstelling georganiseerd in de Handelsakademie en wij hadden gelegenheid ons te overtuigen van het feit, dat bij den tegenwoordigen stand der valuta de prijs van een tandheelkundige installatie, de kronen omgezet in guldens, een voor den Hollander belachelijk laag bedrag werd!

Voor den Oostenrijker is het echter zeer hoog en over het algemeen is daar ook de toestand voor de tandheelkundigen evenals voor den geheelen intellectueelen stand, vrij droevig.

Men teert nog op de overblijfselen van vroeger, zoo bezochten wij o.a. de gezellige Artsen Club en ook het Artsenhuis, de schepping van Billroth, waar men o.a. een mooie bibliotheek en een prachtige demonstratie- en voordrachtzaal heeft met alles wat daarbij behoort, doch men deelde ons mede, dat het thans zelfs de grootste moeite kost, een en ander in stand te blijven houden!

Wanneer men bedenkt dat de Universiteitsprofessor minder verdient dan de ziekenoppasser met een 8-urigen werkdag, dan houdt men op zich daarover te verwonderen, men kan dan trouwens wel aan den gang blijven!

Zooals bekend, zijn de Oostenrijksche tandartsen allen arts, hetgeen een zeer nauwe en gelukkige samenwerking met de grensgebieden ten gevolge heeft gehad. Toch wil men hierin verandering aanbrengen en wel ongeveer in de richting als in het Academisch Statuut voor ons land is aangegeven, n.l. een groot deel medische studie met een speciaal tandarts-examen.

De vele grieven der Weenske artsen hebben onlangs hun hoogtepunt bereikt in een staking van eenige uren, die voldoende was om de overheid te doen luisteren. De aanleiding was een tandheekkundige, n.l. de eisch der tandtechnikers om ook te mogen extraheeren. Aan dezen technikerstrijd is een eind gemaakt, door alleen de sinds een bepaald aantal jaren practiseerende technikers tot een examen toe te laten en voortaan het practiseeren van niet-artsen strafbaar te stellen; dezelfde maatregel dus, die men ook in Duitschland, Tsjecho-Slowakije en Engeland heeft getroffen.

Men wil specialisten-examens invoeren, waarbij niet meer dan één specialiteit zal worden erkend, en welken specialistentitel zal worden beschermd door de wet. Voor de tandheekkunde zal dit dus het verdwijnen der practiseerende technikers tengevolge hebben. Men zat nu eenmaal opgeknaapt met de resultaten van de „Gewerbefreiheit” die in de verschillende landen, daarmede gezegend, het gemiddelde peil van de tandheekkundige praxis, door het jammerlijk technikersgeknoei tot een bedenkelijke laagte heeft neergedrukt, maar heeft nu getracht, „to make the best of it”, door tenminste voor de toekomst dit euvel uit de wereld te helpen.

Naar mij overigens van gezaghebbende Duijsche zijde werd verzekerd, wordt tegenwoordig van Staatswege meer zorg dan ooit besteed aan de tandheekkundige opleiding, op grond van het feit, dat men in Duitschland zeer wel inziet, dat de toekomst van het land

afhangt van de som der individueele werkkrachten, die het kapitaal vormen en dat voor het opvoeren van die werkkraft de grootst mogelijke gezondheid, dus ook de *goede* verzorging van den mond, de eerste eisch moet zijn!

Een ander teeken des tijds is, dat de arbeiders geen genoegen meer nemen met de tweede rangs hulp der technikers en door tandartsen behandeld willen worden en dat de resultaten van dit inzicht zoowel in Duitschland als in Oostenrijk hoe langer hoe meer merkbaar worden!

In Weenen is trouwens de toestand thans zoo, dat de klinieken bevolkt zijn met patiënten uit de klasse der intellectueelen, terwijl de arbeiders klasseverpleging vragen.

In de kringen der doktoren, advocaten, ingenieurs, ambtenaren etc. wordt vaak bittere armoede geleden en men vraagt zich af, wat er gebeuren zal, als eindelijk het uithoudingsvermogen breekt van diegenen, door wier ongeloofelijke arbeidskracht en arbeidslust eigenlijk alleen nog maar het maatschappelijk raderwerk wordt gaande gehouden.

Wij willen hopen dat het optimisme van deze stoere werkers heel spoedig verwezenlijkt moge worden en dat Weenen in den kortst mogelijken tijd, normale maatschappelijke verhoudingen moge terugkrijgen!

NORD.